

สาระการเรียนรู้ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	ระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6
หน่วยการเรียนรู้ คำสอน เรื่อง พระเยซูเจ้าทรงกลับคืนพระชนม์ชีพ	
ออกแบบโดย ชิตเตอร์สุวรรณ ชัยพรแก้ว	โรงเรียน มาแตร์เดอีวิทยาลัย กรุงเทพฯ
วันที่	25 กุมภาพันธ์ 2017

1. การให้ภาพรวม

1.1 วัตถุประสงค์ (Objectives)

1. เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ที่แท้จริงในข้อความเชื่อ เรื่อง การกลับคืนพระชนม์ชีพของพระเยซูเจ้า
2. เพื่อให้นักเรียนตระหนักว่า ความรักแท้ของพระเจ้านำมาซึ่งชัยชนะเหนือบาปและความตาย ดังนั้นไม่ต้องกลัว
จึงยินดี
3. เพื่อให้นักเรียนมีประสบการณ์สัมผัสพระเยซูเจ้าว่า พระองค์ยังคงอยู่กับนักเรียนในทุก ๆ วัน
4. เพื่อให้นักเรียนสามารถแบ่งปันข่าวดีเรื่องการกลับคืนพระชนม์ชีพของพระเยซูเจ้าให้คนอื่นได้

1.2 ความจำเป็น (Needs)

- การกลับคืนพระชนม์ชีพของพระคริสต์เป็นการยืนยันทุกสิ่งทุกอย่างที่พระคริสต์ทรงกระทำและได้ทรงสั่งสอน (คำสอนพระศาสนจักรคาทอลิก ข้อ 651) พระองค์ทรงมีชัยชนะเหนือบาปและความตาย และทรงสถิตอยู่กับเราตลอดไป ความเชื่อนี้ทำให้เราคริสตชนมีความปีติยินดี และปรารถนาจะแบ่งปันข่าวดีนี้ให้กับคนอื่น

1.3 หัวข้อและเนื้อหา (Range)

1. ลำดับเหตุการณ์การกลับคืนพระชนม์ชีพของพระเยซูเจ้า (ยอห์น 20:1-18)
2. การเดินทางไปหมู่บ้านเอมมาอัส (ลูกา 24:13-33)
3. ความหมายของการกลับคืนชีพของพระเยซู ต่อชีวิตคริสตชน

1.4 การสร้างความสนใจ (Interest)

- คำถาม “ถ้าสัตว์เลี้ยงที่นักเรียนเลี้ยงไว้หายไป นักเรียนจะมีความรู้สึกอย่างไร?”

1.5 เวลา (Time)

- 4 คาบเรียน (2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ คาบละ 40 นาที)

บทพระวรสาร ยอห์น บทที่ 20: 1 - 18,

(18) มารีย์ ชาวมัคาลาจึงไปแจ้งข่าวกับบรรดาศิษย์ว่า “ดิฉันได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว” และเล่าเรื่องที่พระองค์ตรัสกับนาง

ลูกา บทที่ 24: 13 – 33 การเดินทางไปหมู่บ้านเอมมาอูส

2. การประเมินและวัดผล

- การสังเกตความร่วมมือ
- การแสดงความคิดเห็นและตอบคำถามของนักเรียน

3. การสร้างบรรยากาศ

3.1 คาบที่ 1

- ครูต้อนรับทักทายนักเรียน
- เล่นเกม “อะไรหาย” (ทุกคนยืนเป็นวงกลม มีหนึ่งคนอยู่กลางวง ถือกระดาษหนังสือพิมพ์ เป็นคนเดินไปถามใครก็ได้ในวงว่า “อะไรหาย” คนนั้นจะตอบว่าอะไรหายก็ได้ แล้วคนที่อยู่กลางวงจะถามว่า “อยู่กับใคร” พอคนนั้นตอบชื่อคนใดในวง คนที่อยู่กลางวงต้องรีบวิ่งไปหาคนที่ถูกเอ่ยชื่อ และเอากระดาษหนังสือพิมพ์ดี คนนั้นก็ต้องออกมาอยู่กลางวงแทน แต่ถ้าคนนั้นเอ่ยชื่อคนอื่นในวงได้ทัน คนกลางวงก็ต้องรีบไปหาคนที่ถูกเอ่ยชื่อต่อ และดีให้ทัน เพื่อจะได้เข้าไปอยู่ในวง)
- คำถาม “ถ้าสัตว์เลี้ยงที่นักเรียนเลี้ยงไว้หายไป นักเรียนจะมีความรู้สึกอย่างไร?”

3.2 คาบที่ 2

- ฉายภาพคู่แต่งงาน Katie และ Nick ให้นักเรียนดู ตั้งคำถามว่า “นักเรียนเห็นอะไร? นักเรียนคิดว่าเกิดอะไรขึ้นกับบุคคลในภาพ?”

อธิษฐานภาวนา ขับร้องบทเพลง “พระเจ้าเป็นความรัก” ท่อนรับ 3 ครั้ง

“พระเจ้าเป็นความรัก และพระองค์ทรงรักเรา พระเจ้าเป็นความรัก และพระองค์ทรงรักเรา”

3.3 คาบที่ 3 และ 4

- อธิษฐานภาวนา

อธิษฐานภาวนา ด้วยการแผ่รังสีเมตตารักจากคลื่นไฟฟ้าหัวใจ

ใส่ใจที่หัวใจของนักเรียน สัมผัสถึงการเต้นของหัวใจ คิดถึงเหตุการณ์ที่ทำให้นักเรียนมีความสุข รู้สึกถึงความสุข ความรัก ให้เวลา 2 นาที จากนั้นให้ส่งต่อความสุข ความรัก เมตตาของพระเจ้าในหัวใจนักเรียนออกไปยังคนรอบข้าง เริ่มจากเพื่อนข้างๆ เพื่อนทั้งห้อง ทุกคนในโรงเรียน ทุกคนในชุมชนรอบๆ โรงเรียน ไปจนถึงทั่วประเทศ และทั่วทั้งโลก จักรวาล ให้เวลา 3 นาที

4. การนำเสนอบทเรียน

4.1 คาบที่ 1

4.1.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- นักเรียนดูคลิปวิดีโอเรื่อง Soldier coming home 2016 Most emotional compilation # 11
<https://www.youtube.com/watch?v=ugTBihYRIK0>
- นักเรียนตอบคำถาม “ถ้านักเรียนเห็นพ่อที่ไปออกรบในสงคราม ได้กลับมาบ้านอย่างปลอดภัยโดยไม่คาดฝัน นักเรียนจะรู้สึกอย่างไร? เพราะอะไร?”

4.1.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- นักเรียนดูการ์ตูนเรื่องการกลับคืนชีพของพระเยซู
- นักเรียนช่วยกันทบทวนเนื้อเรื่อง ตอบคำถามว่า “ใครพบพระเยซูเจ้าเป็นคนแรก? เขาารู้สึกอย่างไร และทำอะไร?”
- นักเรียนอ่านยอห์น 20: 1-18

อธิษฐานภาวนา

นักเรียนสงบนิ่งและอธิษฐานในใจกับพระวรสาร “นางหันกลับมา เห็นพระเยซูเจ้าทรงยืนอยู่ที่นั่น” (ยอห์น 20:14) 2 นาที

4.1.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- นักเรียนเขียนบันทึกส่วนตัว จินตนาการว่า ถ้าหากนักเรียนพบพระเยซูเจ้ากลับคืนพระชนม์ชีพเป็นคนแรก นักเรียนจะพูดอะไร และจะทำอย่างไรกับพระองค์ นักเรียนสามารถวาดภาพประกอบได้แล้วนำมาแบ่งปันกันในชั้นเรียน

5.1 คำถามเพื่อการไตร่ตรอง

- Reflect - “นักเรียนคิดว่าพระเยซูเจ้ากำลังบอกอะไรกับนักเรียน?”
- Connect - “สิ่งที่พระเยซูเจ้าบอกนั้นมีความสำคัญ หรือมีความหมายต่อชีวิตนักเรียนอย่างไร?”

อธิษฐานภาวนา

ครุณาภาวนาจากใจกับพระวรสาร ยน 20: 18 “ฉันได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว”

6.1 สื่อการเรียนการสอน

- พระคัมภีร์
- คอมพิวเตอร์ โน้ตบุ๊ก
- คลิปวิดีโอ เรื่อง Soldier coming home 2016 Most emotional compilation #11
- คลิปการ์ตูน เรื่อง การกลับคืนพระชนม์ชีพ
- กระดาษเขียนบันทึกส่วนตัว
- กระดาษหนังสือพิมพ์ม้วนเป็นท่อน สำหรับเล่นเกมอะไรหาย

4.2 คาบที่ 2

4.2.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ต่อจากช่วงสร้างความสนใจ เมื่อนักเรียนตอบคำถามแล้ว ครูเล่าเรื่อง Katie Kirkpatrick อายุ 21 ปี ซึ่งป่วยเป็นมะเร็งปอดขั้นสุดท้าย และ Nick คู่หมั้นของเธอ อายุ 23 ปี ทั้งสองแต่งงานกันเมื่อวันที่ 11 ม.ค. 2012 ซึ่ง Katie ต้องรับการรักษาด้วยคีโม และมอร์ฟินเพื่อขจัดความเจ็บปวด เธอได้เสียชีวิตลง 5 วันหลังจากแต่งงาน

<http://www.wewillsurvivecancer.org/katie>

- นักเรียนเข้ากลุ่มย่อย 5-6 คน แบ่งปันกันว่า “ถ้านักเรียนเป็น Nick นักเรียนจะรู้สึกอย่างไร เพราะอะไร?” และ “อะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้ Nick แต่งงานกับ Katie ซึ่งป่วยหนักกำลังจะตาย?”
- ตัวแทนนักเรียนกลุ่มย่อยแบ่งปันในกลุ่มใหญ่และร่วมกันแบ่งปันความรู้สึก

4.2.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- นักเรียนตอบคำถาม “นักเรียนคิดว่าเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับการกลับคืนพระชนม์ชีพของพระเยซูเจ้าอย่างไร?”
- นักเรียนอ่านหนังสือคำสอน หน้า 131 “พระเจ้าพระบิดาของเรา ทรงแสดงความรักของพระองค์ต่อพระบุตรด้วยการให้พระองค์มีชีวิตใหม่”
- นักเรียนฟังครูอธิบายเพิ่มเติมว่า ความรักแท้ของพระเจ้ามิใช่ชนะเหนือบาปและความตาย ดังนั้นไม่ต้องกลัว จงชื่นชมยินดี และอธิบายเรื่อง “รางวัลแห่งความรัก” ที่พระเยซูเจ้าให้มารีย์ชาวมัคดาลา นางคือสตรีที่พระเยซูเจ้าทรงรักษาให้พ้นจากปีศาจร้ายเจ็ดตนและหายจากโรคภัยไข้เจ็บ (ลก. 8:2) นางได้รับมาก จึงรักพระองค์มาก นางอยู่เคียงข้างพระองค์ตั้งแต่ที่เชิงไม้กางเขน จนถึงฝังพระองค์ในพระคูหา หลังจากวันสัปดาห์โตซึ่งห้ามการเดินทาง นางต้องอดใจรออีกหนึ่งวันจนถึงเช้าตรู่ของวันอาทิตย์ ความรักทำให้นางอดใจรอจนสว่างไม่ได้ พระเยซูเจ้าจึงให้จึงให้ “รางวัลแห่งความรัก” แก่มารีย์ มัคดาลา ให้ได้พบพระองค์ที่กลับคืนพระชนม์ชีพเป็นคนแรก (สรุปความจากบทเทศน์ของคุณพ่อชัชยะ กิจสวัสดิ์)

อธิษฐานภาวนา

นักเรียนสงบนิ่งและอธิษฐานในใจกับพระวรสาร “พระเยซูเจ้าตรัสเรียกนางว่า ‘มารีย์’ นางจึงหันไปทูลพระองค์เป็นภาษาฮีบรูว่า ‘รับโบนี’ ซึ่งแปลว่า พระอาจารย์” (ยอห์น 20:16) 2 นาที

ร้องเพลง “พระเจ้าเป็นความรัก และพระองค์ทรงรักเรา พระเจ้าเป็นความรัก และพระองค์ทรงรักเรา”

4.2.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- นักเรียนแบ่งเป็นกลุ่มย่อยตามกลุ่มเดิม สืบค้นหาข่าวที่แสดงออกว่า “ความรักแท้มีชัยชนะเหนือบาปและความตาย” แล้วเตรียมรายงานสัปดาห์หน้า (คาบที่ 3)

5.2 คำถามเพื่อการไตร่ตรอง

- Connect - “นักเรียนเคยมีประสบการณ์ หรือเคยได้ยินประสบการณ์ที่สะท้อนว่า “ความรักแท้ชนะทุกสิ่ง” หรือไม่?” เขียนบรรยายเหตุการณ์นั้น พร้อมเขียนความรู้สึกและบทเรียนจากประสบการณ์นั้น

- Apply - หากนักเรียนพบกับคนที่กำลังจะตาย นักเรียนจะพูดหรือทำอะไรเพื่อให้กำลังใจคนนั้น? หรือให้สัมผัสกับความรักของพระเจ้า?

อธิษฐานภาวนา

ครุณาภาวนาจากใจ “ฉันได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว” (ยน 20: 18)

6.2 สื่อการเรียนการสอน

- พระคัมภีร์
- หนังสือคำสอน
- คอมพิวเตอร์ โน้ตบุ๊ก
- ภาพ Katie และ Nick
- กระดาษเขียนบันทึกส่วนตัว

4.3 คาบที่ 3

4.3.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- นักเรียนแต่ละกลุ่มรายงานข่าวเกี่ยวกับ “ความรักแท้มีชัยชนะเหนือบาปและความตาย” ตามที่คุณครูมอบหมาย
- นักเรียนตอบคำถาม “นักเรียนฟังเพื่อนเล่าข่าวแล้วมีความรู้สึกอย่างไร? มีข่าวใดที่นักเรียนประทับใจ? เพราะอะไร?”

4.3.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- อ่านลูกา บทที่ 24:13-33 การเดินทางไปหมู่บ้านเอมมาอูส (ก่อนอ่านครูบอกข้อสังเกตบางประการเพื่อป็นแนวทางให้นักเรียนจับประเด็นได้ง่าย)
- นักเรียนตอบคำถามว่าเข้าใจพระวรสารตอนนี้ว่าอย่างไร แล้วครูอธิบายเพิ่มเติมว่าพระเยซูเจ้ายังคงอยู่และเป็นเพื่อนร่วมเดินทางกับเราในทุกๆ วันแต่เราอาจจะจำพระองค์ไม่ได้เหมือนศิษย์สองคนนั้นที่ตอนแรกจำพระองค์ไม่ได้ เขามัวแต่อยู่กับความผิดหวังและเศร้าโศกเสียใจถึงการสิ้นพระชนม์ แต่พระเยซูเจ้าทรงทำให้ทุกสิ่งมีความหมายจนจิตใจของพวกเขาสัมผัสได้ ชีวิตที่หมองหม่นกลับกลายเป็นสดใส และพระองค์พร้อมเป็นแขกของทุกบ้าน เมื่อพระองค์รับคำชวนเชิญของศิษย์ทั้งสองคนและเข้าไปในบ้าน “ขณะประทับที่โต๊ะกับเขา พระองค์ทรงหยิบขนมปัง ทรงถวายพระพร ทรงบิขนมปังและยื่นให้เขา เขาก็ตาสว่างและจำพระองค์ได้ (ลก. 24:30-31) ศิษย์ทั้งสองคนอาจจะเคยอยู่ในเหตุการณ์ที่พระองค์ทรงทวิขนมปังเลี้ยงคนห้าพันคน พวกเขาจึงจำพระหัตถ์ที่เคยหยิบยื่นขนมปังให้พวกเขาได้ ดังนั้นพระเยซูเจ้าไม่เพียงแต่ประทับอยู่กับเราในศีลมหาสนิทเท่านั้น แต่ทรงพร้อมจะประทับอยู่กับเราในบ้านของเราเองด้วย หากเรา “เชิญ” พระองค์เข้ามาในบ้านของเรา เราสามารถเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ได้ทุกแห่ง ทุกเวลา (สรุปความจากบทเทศน์ของคุณพ่อชัยยะ กิจสวัสดิ์)

4.3.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

อธิษฐานภาวนา

นักเรียนสงบนิ่งและอธิษฐานในใจกับพระวรสาร “ใจของเราไม่ได้เร้าร้อนเป็นไฟอยู่ภายในดอกหรือ เมื่อพระองค์ตรัสกับเราขณะเดินทางและอธิบายพระคัมภีร์ให้เราฟัง” (ลูกา 24:32) 2 นาที

- ครูให้นักเรียนตอบคำถามว่า “ถ้านักเรียนรู้ว่าพระเยซูทรงร่วมเดินทางในชีวิตของนักเรียน ตลอดเวลา ชีวิตของนักเรียนจะเปลี่ยนแปลงไปหรือไม่? อย่างไร?” อ่านคำตอบและพูดคุยด้วยความเคารพซึ่งกัน และกัน

- ครูมอบหมายให้นักเรียนเขียนบันทึกการเดินทางกับพระเยซูเจ้า เป็นเวลา 1 สัปดาห์ โดยให้ใช้เวลาสัก 15 นาทีก่อนนอนเพื่อทบทวนชีวิตตลอดวันว่า ได้สัมผัสการเป็นเพื่อนร่วมทางของพระเยซูเจ้าตอนไหน อย่างไร และนักเรียนรู้สึกอย่างไร เป็นการเขียนบันทึกเหมือนอย่างที่คุณบุญฤคาเขียนเล่า

5.3 คำถามเพื่อการไตร่ตรอง

- Reflect - “จากการอ่านพระวรสารเรื่องการเดินทางไปเอมมาอูส นักเรียนรู้สึกอย่างไร และได้รับบทเรียนอะไร?”

- Apply - “นักเรียนจะทำอะไรเพื่อช่วยให้ “ตาสว่างและจำพระองค์ได้” (ลก. 24:31) ในชีวิตประจำวันของนักเรียน?”

อธิษฐานภาวนา

นักเรียนสงบนิ่งและอธิษฐานในใจส่วนตัวเพื่อวอนขอพระพรให้สามารถจำพระองค์ได้ใช้ชีวิตประจำวัน 3 นาที “ตาสว่างและจำพระองค์ได้” (ลก 24: 31)

6.3 สื่อการเรียนการสอน

- พระคัมภีร์
- คอมพิวเตอร์ โน้ตบุ๊ก
- กระดาษเขียนบันทึกการเดินทางกับพระเยซูเจ้า

- กระดาษตอบคำถามไต่ตรอง

4.4 คาบที่ 4

4.4.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- คุณครูแบ่งปันตัวอย่างประสบการณ์ของครูในการเดินทางกับพระเยซูเจ้า
- นักเรียนเข้ากลุ่มย่อย 3 คน อ่านบันทึกของตนเองให้เพื่อนฟัง โดยครูแนะนำให้นักเรียนฝึกการฟังด้วยหัวใจโดยไม่ตัดสิน แต่ฟังด้วยความเมตตาและเคารพในประสบการณ์ศักดิ์สิทธิ์ที่พระเยซูเจ้าเผยแสดงกับเพื่อนด้วยความรัก

4.4.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- นักเรียนดูแผนที่อิสราเอลซึ่งที่ตั้งของหมู่บ้านเอมมาอูส
- นักเรียนดูภาพยนตร์ “การเดินทางไปหมู่บ้านเอมมาอูส” (ลูกา 24:13-33)
- นักเรียนฟังคำอธิบายเพิ่มเติมเรื่อง “ข่าวดีต้องแบ่งปัน” พระเยซูเจ้าต้องการให้เราแบ่งปันข่าวดีแห่งความชื่นชมยินดีนี้กับทุกคนที่พระองค์ทรงรัก เหมือนศิษย์ทั้งสองคนที่ไม่อาจทนรอเก็บข่าวดีเรื่องพระเยซูเจ้าทรงกลับคืนพระชนม์ชีพไว้กับตัวจนถึงรุ่งเช้าได้ จึงรีบเดินทาง 11 กม. ในยามค่ำคืนกลับไปหาอัครสาวกที่กรุงเยรูซาเลมทันที ซึ่งการเดินทาง 11 กม. ในยามค่ำคืนย่อมไม่ใช่เรื่องง่าย แต่เขารีบเร่งออกเดินทางไป “แบ่งปัน” กับบรรดาอัครสาวกและศิษย์คนอื่นๆ เขาทั้งสองคนตระหนักว่าความยินดีของพวกเขาจะยังไม่เต็มเปี่ยมจนกว่าจะได้แบ่งปันข่าวดีแก่ผู้อื่น เช่นเดียวกัน เราคริสตชนจะถือว่าได้รับข่าวดีอย่างเต็มเปี่ยม ก็ต่อเมื่อเราได้แบ่งปันข่าวดีกับผู้อื่นแล้วเท่านั้น (สรุปความจากบทเทศน์ของคุณพ่อชัชยะ กิจสวัสดิ์)

อธิษฐานภาวนา

นักเรียนสงบนิ่งและอธิษฐานในใจกับพระวรสาร โดยเปลี่ยนคำว่า ศิษย์ทั้งสองคน เป็น “ฉัน”
 “ฉันจึงเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นตามทาง และเล่าว่าตนจำพระองค์ได้เมื่อทรง.....”
 (ลูกา 24:35) 2 นาที

4.4.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- นักเรียนเขียนข้อตั้งใจ 3 ข้อว่าจะแบ่งปันข่าวดีของการกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูเจ้า โดยทำให้คนรอบข้างมีความสุข ความยินดีได้อย่างไร
- นักเรียนแบ่งปันข้อตั้งใจตามความสมัครใจ
- นักเรียนเลือกข้อตั้งใจ 1 ข้อนำไปปฏิบัติตลอด 1 เดือน จากนั้นให้เขียนบันทึกการเดินทางกับพระเยซูเจ้า แล้วนำประสบการณ์การปฏิบัติตามข้อตั้งใจนั้นมาแบ่งปันทุกสัปดาห์

5.4 คำถามเพื่อการไตร่ตรอง

- Apply - “หลังจากได้เรียนรู้เรื่องการกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูเจ้าแล้ว ชีวิตนักเรียนเปลี่ยนแปลงไปหรือไม่? อย่างไร?”

อธิษฐานภาวนา

นักเรียนสงบนิ่งแล้วตัวแทนนักเรียนนำภาวนาจากใจ ด้วยคำในพระวรสาร “ฉันได้สัมผัสองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว (เทียบ ยน 20: 14)

6.4 สื่อการเรียนการสอน

- พระคัมภีร์
- คอมพิวเตอร์ โน้ตบุ๊ก
- ภาพยนตร์เรื่องการเดินทางไปเอมมาอูส
- การ์ดเขียนข้อตั้งใจส่วนตัว
- กระดาษตอบคำถามไตร่ตรอง

7. การเตรียมตัวของครู

- ศึกษาและภาวนากับพระวรสารและบทเทศน์ของคุณพ่อชัยยะ กิจสวัสดิ์

(1) การกลับคืนพระชนม์ชีพของพระเยซูเจ้า: พระคูหาว่างเปล่า และ พระเยซูเจ้าทรงแสดงพระองค์แก่มารีย์
ชาวมักดาลา (ยอห์น 20:1-18)

(2) การเดินทางไปหมู่บ้านเอมมาอูส (ลูกา 24:13-33)

- ศึกษา YOUCAT ข้อ 103-112

พระคูหาว่างเปล่า

ข่าวดี ยน 20:1-9

1 เช้าตรู่วันต้นสัปดาห์ขณะที่ยังมีมืด มารีย์ชาวมักดาลาออกไปที่พระคูหา ก็เห็นหินถูกเคลื่อนออกไปจากพระคูหาแล้ว 2 นางจึงวิ่งไปหาซีโมนเปโตรกับศิษย์อีกคนหนึ่งที่พระเยซูเจ้าทรงรักบอกว่า “เขานำองค์พระผู้เป็นเจ้าไปจากพระคูหาแล้ว พวกเราไม่รู้ว่าเขาพาพระองค์ไปไว้ที่ไหน” 3 เปโตรกับศิษย์คนนั้นจึงออกไป มุ่งไปยังพระคูหา 4 ทั้งสองคนวิ่งไปด้วยกัน แต่ศิษย์คนนั้นวิ่งเร็วกว่าเปโตร จึงมาถึงพระคูหาก่อน 5 เขาก็มองลงมองเห็นผ้าพันพระศพวางอยู่บนพื้น แต่ไม่ได้เข้าไปข้างใน 6 ซีโมนเปโตรซึ่งตามไปติด ๆ ก็มาถึง เข้าไปในพระคูหาและเห็นผ้าพันพระศพวางอยู่ที่พื้น 7 รวมทั้งผ้าพันพระเศียรซึ่งไม่ได้วางอยู่กับผ้าพันพระศพ แต่พับแยกวางไว้อีกที่หนึ่ง 8 ศิษย์คนที่มาถึงพระคูหาก่อนก็เข้าไปข้างในด้วย เขาเห็นและมีความเชื่อ 9 เขาทั้งสองคนยังไม่เข้าใจพระคำภีร์ที่ว่าพระองค์ต้องทรงกลับคืนพระชนมชีพจากบรรดาผู้ตาย

หลังจากฝังศพแล้ว ชาวยิวมักไปเยี่ยมหลุมศพอีกสามวันเพราะเชื่อกันว่าวิญญาณของผู้ตายยังคงวนเวียนอยู่เหนือหลุมศพ เพื่อหาทางกลับเข้าร่างของผู้ตาย หลังจากสามวันแล้ววิญญาณจะจากไปแบบไม่มีวันกลับ เพราะศพเริ่มเน่าเปื่อยจนวิญญาณไม่อาจจดจำใบหน้าของผู้ตายได้อีกต่อไป

มารีย์ชาวมักดาลาคือสตรีที่พระเยซูเจ้าทรงรักษาให้พ้นจากปีศาจร้ายเจ็ดตน และหายจากโรคภัยไข้เจ็บ (ลก 8:2) **นางได้รับมาก จึงรักมาก !** ตั้งแต่เช้าตรู่วันต้นสัปดาห์ขณะที่ยังมีมืด นางรีบออกไปเยี่ยมพระคูหาของผู้ที่นางรัก (ยน 20:1) แม้พระศพจะถูกฝังในพระคูหาตั้งแต่เย็นวันศุกร์ แต่รุ่งขึ้นเป็นวันสัปดาห์โตซึ่งห้ามการเดินทาง นางจึงต้องอดใจรออีกหนึ่งวันจนถึงเช้าตรู่ของวันอาทิตย์

ชาวยิวแบ่งกลางคืนออกเป็นสี่ยาม เริ่มจากหกโมงเย็นจนถึงหกโมงเช้าของอีกวันหนึ่ง คำ “เช้าตรู่” หรือ *prōi* (พรอย) ในภาษากรีก หมายถึง “ยามที่สี่” ซึ่งตกราวตีสามถึงหกโมงเช้าอันเป็นเวลาที่ยังมีมืดมิดอยู่ หัวใจที่เต็มเปี่ยมด้วยความรักเร่งเร้านางให้รีบไปหาพระองค์ตั้งแต่ยังไม่สว่าง

“ความรัก” ทำให้นางอดใจรอจนสว่างไม่ได้ แต่เมื่อมาถึงพระคูหา นางต้องตกใจสุดขีด เพราะหินปิดคูหาถูกเคลื่อนออกไปและข้างในไม่มีพระศพ ทั้ง ๆ ที่ **“บรรดาหัวหน้าสมณะและชาวฟาริสีจัดการเฝ้าพระคูหาอย่างเข้มงวด โดยประทับตราที่หินปิดทางเข้าและวางยามไว้”** (มธ 27:66) ความคิดของนางขณะนั้นคือ คงมีชาวยิวบางคนขโมยพระศพไปประจาน เพราะยังไม่พอใจกับการจับพระองค์ไปตรึงกางเขน หรือไม่ก็คงมีขโมยที่หากินกับศพมาลักพระศพของพระองค์ไป

เมื่อไม่พบพระศพ นางจึงวิ่งไปหาซีโมนเปโตรกับยอห์นบอกว่า “เขานำองค์พระผู้เป็นเจ้าไปจากพระคูหาแล้ว พวกเราไม่รู้ว่าเขานำพระองค์ไปไว้ที่ไหน” (ยน 20:2) ทั้งเปโตรและยอห์นรีบวิ่งไปที่พระคูหาทันที ยอห์นมาถึงพระคูหาก่อน “เขาก็้มลงมองเห็นผ้าพันพระศพวางอยู่บนพื้น แต่ไม่ได้เข้าไปข้างใน ‘ซีโมนเปโตร ซึ่งตามไปติดๆ ก็มาถึง เข้าไปในพระคูหาและเห็นผ้าพันพระศพวางอยู่ที่พื้น รวมทั้งผ้าพันพระเศียรซึ่งไม่ได้วางอยู่กับผ้าพันพระศพ แต่พับแยกวางไว้อีกที่หนึ่ง” (ยน 20:5-7)

สิ่งที่ทั้งสองพบและเห็นตามที่เรารู้คือ

- พระศพเคยวางอยู่บนแท่นหินที่สูงกว่าพื้น
- บัดนี้ ผ้าพันพระศพถูกรื้อออก และวางอยู่ที่พื้น (ยน 20:5,6)
- ส่วนผ้าพันพระเศียรพับแยกวางไว้ต่างหาก (ยน 20:7)

แต่ต้นฉบับภาษากรีกใช้คำ “keimai” (เคียมาย) ซึ่งแปลว่า “นอน วาง ตั้งอยู่” และพระคัมภีร์ฉบับแปลเป็นภาษาอังกฤษหลายฉบับ เช่น ASV, ESV, NAB, NAU, NIB, NIV, NJB, NKJ, RSV ต่างใช้คำว่า “rolled up” หรือ “folded up” ซึ่งบ่งบอกว่าทั้งผ้าลินินที่พันพระศพ (ยน 20:6) และผ้าที่พันศีรษะ (ยน 20:7) ถูก “ม้วน” หรือ “ห่อ” อยู่ นอกจากนี้ ต้นฉบับยังกล่าวเพียงว่าผ้าพันพระศพวางอยู่ โดยไม่มีข้อความใดบ่งบอกว่าวางอยู่ที่พื้นเลย !

ภาพที่ได้จากการบรรยายของยอห์นจึงควรออกมาดังนี้ **ทั้งผ้าพันพระศพและผ้าพันพระเศียรวางตั้งอยู่ที่เดิมตรงที่เคยวางพระศพของพระเยซูเจ้า** ไม่มีการรื้อผ้าพันพระศพและผ้าพันพระเศียรออก แล้วกองทิ้งไว้ที่พื้นราวกับว่าพระศพได้ระเหยกลายเป็นไอหายไปสู่อากาศ ทั้งให้ผ้าพันพระศพและผ้าพันพระเศียรม้วนตั้งอยู่ในรูปเดิม เหมือนงูลอกคราบจนเหลือแต่คราบงูทิ้งไว้ นี่เป็นสิ่งแรกที่ยอห์นเห็นและคิด !

สิ่งที่สองที่ยอห์นคิดคือ จะมีโยมคนใดโง่งขนาดลักพระศพไปโดยรู้และทิ้งผ้าห่อพระศพไว้? ไหนจะเสียเวลา ไหนจะสกปรก และ ไหนจะเหม็น ทั้งสองสิ่งนี้ไม่มีเขียนทำนายนไว้ในพระคัมภีร์ แต่เป็นสิ่งที่ **“ยอห์นเห็นด้วยตาของตนเอง และเชื่อ”** (ยน 20:8)

ยอห์นเชื่อว่า พระเยซูคริสต์เจ้าทรงกลับเป็นขึ้นมาจากความตาย

นับว่า **“ความรัก”** มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในเช้าวันปีศาจนี้ มารีย์ชาวมักดาลารักพระเยซูเจ้ามาก นางจึงเป็นคนแรกที่มาถึงพระคูหา และพบว่าพระคูหาว่างเปล่า ยอห์นเป็นศิษย์ที่พระเยซูเจ้าทรงรัก และยอห์นก็รักพระองค์มากด้วย ยอห์นจึงได้รับเกียรติให้เป็นบุคคลแรกที่เชื่อว่าพระเยซูคริสต์เจ้าทรงกลับเป็นขึ้นมาจากความตาย

- ความรัก ทำให้ดวงตาของยอห์นมองเห็นเครื่องหมาย
- ความรัก ทำให้สติปัญญาของยอห์นเข้าใจเครื่องหมายที่เห็น

• ความรัก ทำให้ยอห์นเชื่อสิ่งที่เขาเข้าใจ

เราจึงได้ “หลักการ” ว่า “ปราศจากความรัก เราไม่มีทางเข้าใจผู้อื่นได้เลย”

เพราะ “ความรัก” คือ “ล้าม” ที่ช่วยแปล (ไม่ใช่ “แปล”) ความคิดของผู้อื่นได้ดีที่สุด

เพราะ “ความรัก” ทำให้เรา “เข้าถึง” ความจริง ในขณะที่สติปัญญาทำได้เพียงชี้ทางไปสู่ความจริงเท่านั้น

และที่สำคัญ “ความรัก” ทำให้เรา “เข้าใจ” ความหมายของความจริงที่ค้นพบ

ด้วยเหตุนี้ เราจะไม่มีทางรู้จักและเข้าใจพระเยซูเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพได้เลย และไม่มีทางเลยที่จะทำให้ผู้อื่นรู้จักและเข้าใจพระองค์ หากเราไม่รักพระองค์

%%%%%%%%%

พระเยซูเจ้าทรงแสดงพระองค์แก่มารีย์ชาวมัคดาลา

ข่าวดี ยน 20:11-18

¹¹มารีย์ยังคงยืนร้องไห้อยู่นอกพระคูหา ขณะที่ร้องไห้ นั้น นางก้มลงมองในพระคูหา ¹²ก็เห็นทูตสวรรค์สององค์สวมเสื้อขาวนั่งอยู่ตรงที่ที่เขาวางพระศพของพระเยซูเจ้าไว้ องค์หนึ่งนั่งอยู่ทางเบื้องพระเศียร อีกองค์หนึ่งนั่งอยู่ทางเบื้องพระบาท ¹³ทูตสวรรค์ทั้งสองถามนางว่า “นางเอ๋ย ร้องไห้ทำไม” นางตอบว่า “เขานำองค์พระผู้เป็นเจ้าของดิฉัน ไปแล้ว ดิฉันไม่รู้ว่ เขานำพระองค์ไปไว้ที่ใด” ¹⁴เมื่อตอบดังนี้แล้ว นางก็หันกลับมา และเห็นพระเยซูเจ้าทรงยืนอยู่ที่นั่น แต่ไม่รู้ว่าเป็นพระเยซูเจ้า ¹⁵พระองค์ตรัสถามนางว่า “นางเอ๋ย ร้องไห้ทำไม กำลังเสาะหาผู้ใด” นางคิดว่าพระองค์เป็นคนสวน จึงตอบว่า “นายเจ้าข้า ถ้าท่านนำพระองค์ไป ช่วยบอกดิฉันว่าท่านนำพระองค์ไปไว้ที่ไหน ดิฉันจะได้ไปนำพระองค์กลับมา” ¹⁶พระเยซูเจ้าตรัสเรียกนางว่า “มารีย์” นางจึงหันไปทูลพระองค์เป็นภาษาฮีบรูว่า “รับโบนี่” ซึ่งแปลว่า พระอาจารย์ ¹⁷พระเยซูเจ้าตรัสกับนางว่า “อย่าห่วงงเห็นยเราไว้เลย เพราะเรายังไม่ได้ขึ้นไปเฝ้าพระบิดา แต่จงไปหาพี่น้องของเรา และบอกเขาว่า เรากำลังขึ้นไปเฝ้าพระบิดาของเราและพระบิดาของท่านทั้งหลาย ไปเฝ้าพระเจ้าของเรา และพระเจ้าของท่านทั้งหลาย” ¹⁸มารีย์ ชาวมัคดาลา จึงไปแจ้งข่าวกับบรรดาศิษย์ว่า “ดิฉันได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าแล้ว” และเล่าเรื่องที่พระองค์ตรัสกับนาง

พระวรสารตอนนี้มอบวลีไปด้วยความรักของมารีย์ชาวมักดาลาที่มีต่อพระเยซูเจ้า และความรักนี้เองทำให้นางได้รับเกียรติสูงสุดนั่นคือ **เป็นบุคคลแรกที่ได้เห็นพระเยซูเจ้าผู้ทรงกลับคืนชีพ**

หลังจากพบว่าพระคูหาว่างเปล่า นางรีบกลับไปแจ้งข่าวแก่เปโตรและยอห์น แล้วก็วิ่งตามทั้งสองกลับมาที่พระคูหา แต่เพราะวิ่งช้ากว่าผู้ชาย เมื่อมาถึงพระคูหาจึงพบว่าทั้งเปโตรและยอห์นได้กลับไปแล้ว (ยน 20:10) นางจึงยืน **“ร้องไห้”** อยู่คนเดียวนอกพระคูหา... ขณะที่ร้องไห้ นางมองเข้าไปในพระคูหาเห็นทูตสวรรค์สององค์ และเมื่อหันกลับมาดูพระคูหา ก็เห็นพระเยซูเจ้า แต่นางจำพระองค์ไม่ได้ คิดว่าเป็นคนสวน

เหตุผลง่าย ๆ ที่ทำให้นางจำพระองค์ไม่ได้ก็คือ **“น้ำตา”**! **“น้ำตา”** บดบังนางไว้จนเห็นพระองค์ไม่ชัด และจำไม่ได้ ที่น่าสังเกตก็คือขณะที่คุยกับคนที่นางคิดว่าเป็นคนสวน นางไม่เคยเอ่ยชื่อ **“พระเยซูเจ้า”** แม้แต่ครั้งเดียว **“ถ้าท่านนำพระองค์ไป ช่วยบอกดิฉันว่าท่านนำพระองค์ไปไว้ที่ไหน ดิฉันจะได้ไปนำพระองค์กลับมา”** ที่เป็นเช่นนี้เพราะนางคิดว่าทุกคนคงรู้ว่านางกำลังหมายถึงใคร ในหัวใจของนางมีแต่พระเยซูเจ้าเพียงพระองค์เดียว **“ไม่มีใครอื่นแทรกอยู่เลย และโดยไม่ทันคิด นางพูดว่า “ดิฉันจะได้ไปนำพระองค์กลับมา”**

คำถามคือ ผู้หญิงอย่างนางจะเอาเร็วแรงที่ไหนไปแบกพระองค์? นางจะไปหาพระองค์ได้อย่างไร? ปัญหาเหล่านี้ไม่มีอยู่ในความคิดของนางเลย ทั้งนี้เป็นเพราะหัวใจของนางมีแต่ความรัก และปรารถนาเพียงได้พบพระศพของพระองค์เท่านั้น

ขณะที่คุยกับคนที่นางคิดว่าเป็นคนสวน นางคงหันกลับไปมองในพระคูหาและหันหลังให้กับพระองค์อีก พระองค์จึงตรัสเรียกนางเพียงคำเดียวว่า **“มารีย์”** คราวนี้นางหันกลับมาหาพระองค์ทันทีพร้อมกับพูดว่า **“รับโบนี”** (เป็นการออกเสียงตามภาษาอาราไมค มีความหมายเดียวกับ **“รับบี”**)

เราอาจสรุปสาเหตุ 2 ประการที่ทำให้นางจำพระเยซูเจ้าไม่ได้

1. **“น้ำตา”** ได้ปิดบังดวงตาจนทำให้นางมองไม่เห็น เมื่อสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รัก หัวใจของเรามักโศกเศร้าและร่ำไห้ แต่เราต้องระลึกอยู่เสมอว่าความโศกเศร้านี้ มี **“ความเห็นแก่ตัว”** แทรกซึมอยู่ด้วยไม่มากนักน้อย เราอาจกำลังคิดถึงการสูญเสีย ความเหงาและโดดเดี่ยวของเรา น้ำตาของเราจึงเป็นการร่ำไห้เพื่อตัวเองมิใช่หรือ? ใช่! เราร่ำไห้ได้เพราะเป็นธรรมชาติของมนุษย์ แต่เราจะปล่อยให้ **“น้ำตา”** มาบดบังพระสิริรุ่งโรจน์แห่งอาณาจักรสวรรค์ไม่ได้ เราจะร่ำไห้ให้แก่คนที่กำลังเดินทางไปหาพระเจ้าได้อย่างไรกัน? **“น้ำตา”** อาจมีได้ แต่เราต้องมองทะลุ **“น้ำตา”** ให้เห็นพระสิริรุ่งโรจน์ให้ได้ด้วย!

2. **“หันหลัง”** นางเพิ่งมองผิดทิศผิดทางอยู่ที่พระคูหา แล้วหันหลังให้กับพระเยซูเจ้าจนจำพระองค์ไม่ได้ ยามสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รัก พวกเราก็มักเป็นเช่นเดียวกัน เรามัวจับจ้องอยู่ที่หลุมศพซึ่งเป็นเพียงที่พำนักของร่างกายซึ่งมีแต่จะเน่าเปื่อยและสูญสลายไป ส่วนวิญญาณอันเป็นตัวตนจริง ๆ ของคนที่เรารักนั้นไปอยู่ในสวรรค์ต่อหน้าพระพักตร์ของพระเจ้าแล้ว สำหรับผู้ที่ไม่มีความเชื่อแบบคริสตชน เมื่อเสร็จพิธีฝังศพ พวกเขาจะพูดว่า

“ลาก่อน” ส่วนผู้ที่มีความเชื่อจะพูดว่า “ไปหาพระเจ้าเถอะ!” “Adieu!” “To God!” และ “ไว้พบกันใหม่ นะ!”

เมื่อมารีย์จำพระเยซูเจ้าได้แล้ว พระองค์ตรัสกับนางว่า “อย่าหวังเหนี่ยวเราไว้เลย เพราะเรายังไม่ได้ขึ้นไป เฝ้าพระบิดา” (ยน 20:17) “หวังเหนี่ยว” มาจากคำกรีก *aptou* (อัฟตู) ซึ่งแปลว่า “ตะต่อง” หรือ “สัมผัส”

ขอให้นึกว่า พระองค์ทรงห้ามมารีย์ตะต่องพระองค์เพราะพระองค์ยังไม่ได้ขึ้นไป เฝ้าพระบิดา แต่ก็ไม่ทิ้งข้อคิดไป พระองค์กลับเชิญชวนโทมัสให้มาตะต่องพระองค์ “จงเอามือมาที่นี่ และคู่มือของเราเถิด จงเอามือมาที่นี่ คำที่สี่ข้างของเรา อย่าสงสัยอีกต่อไป แต่จงเชื่อเถิด” (ยน 20:27) ต่อหน้าศิษย์ที่ตกใจกลัว คิดว่าได้เห็นผี พระองค์ยังเชิญชวนหนักเข้าไปอีก “จงคู่มือและเท้าของเราซิ เป็นเราเองจริง ๆ จงคลำตัวเราเถิด ผีไม่มีเนื้อ ไม่มีกระดูกอย่างที่ท่านเห็นว่าเรามี” (ลก 24:39)

ส่วนมัทธิวถึงกับเล่าว่า มารีย์ชาวมักดาลาและมารีย์อีกผู้หนึ่งได้กอดพระบาทและนมัสการพระองค์ (มธ 28:9)

ปัญหาคือ ทำไมขอห์นจึงบันทึกคำพูดของพระองค์ทำนองว่า “อย่าตะต่องเรา เพราะเรายังไม่ได้ขึ้นไป เฝ้าพระบิดา” ซึ่งสื่อความหมายว่าเราจะตะต่องหรือสัมผัสพระองค์ได้ก็ต่อเมื่อพระองค์เสด็จขึ้นสวรรค์ไปแล้ว?

เราอาจอธิบายปัญหานี้ได้หลายแนวทางด้วยกัน

1. แนวทางแรกเป็นเรื่องของจิตวิญญาณล้วน ๆ กล่าวคือ ขอห์นไม่ได้พูดถึงการสัมผัสทางร่างกาย เหมือนเราเอามือจับกัน แต่เป็นการสัมผัสทางจิตใจ โดยอาศัยความเชื่อในพระเยซูเจ้าผู้ทรงกลับคืนชีพและประทับอยู่ในสวรรค์ คำอธิบายนี้เป็นความจริงและมีคุณค่าต่อจิตวิญญาณของเราเหลือคณานับ แต่ดูเหมือนจะไม่ตรงกับความหมายในบริบทนี้

2. แนวทางที่สองถือว่าภาษากรีกที่ขอห์นใช้เขียนพระวรสาร ไม่สามารถถ่ายทอดภาษาอาราไมคที่พระเยซูเจ้าใช้พูดได้อย่างถูกต้อง แนวทางนี้เสนอว่าสิ่งที่พระเยซูเจ้าตรัสจริง ๆ น่าจะเป็น “อย่าหวังเหนี่ยวเราไว้เลย ก่อนเราจะขึ้นไปเฝ้าพระบิดา จงไปหาพี่น้องของเรา และบอกเขาว่า เรากำลังจะขึ้นไปเฝ้าพระบิดาของเรา และพระบิดาของท่านทั้งหลาย ไปเฝ้าพระเจ้าของเรา และพระเจ้าของท่านทั้งหลาย” เหตุผลคือถ้าจะแปลว่า “อย่าตะต่องเรา” ภาษากรีกก็ควรจะใช้ *aorist imperative* แต่กรณีนี้นั้นฉบับใช้ *present imperative* จึงควรจะแปลว่า “หยุดตะต่องเรา” มากกว่า ความหมายของพระองค์คือ “เร็ว ๆ นี้เราจะกลับไปหาพระบิดาแล้ว อย่ามัวเสียเวลาอยู่กับการตะต่องเราเลย แต่จงรีบกลับไปบอกข่าวดีแก่บรรดาศิษย์เถิด” และนี่คือสิ่งที่มารีย์ชาวมักดาลาได้กระทำจริง ๆ

3. แนวทางที่สามถือว่าพระวรสารฉบับอื่น ๆ ล้วนพูดถึง “ความกลัว” เช่น

• มธ 18:10 พระเยซูเจ้าตรัสว่า “อย่ากลัวเลย จงไปแจ้งข่าวแก่พี่น้องของเราให้ไปยังแคว้นกาลิลี เขาจะพบเรานั่น”

• มก 16:8 สตรีทั้งสามคนออกจากพระคูหาหนีไปเพราะตกใจกลัวจนตัวสั่น และไม่ได้พูดเรื่องใด ๆ กับใครเลยเพราะกลัว

• ลก 24:5 สตรีเหล่านั้นตกใจกลัวและก้มหน้าลงมองพื้นดิน

ส่วนขอรหัสนั้น ไม่ได้พูดเรื่องความตกใจกลัวเลย ผู้เชี่ยวชาญพระคัมภีร์บางคนจึงเสนอว่าต้นฉบับที่ขอรหัสเขียนน่าจะไม่ใช่ *Me aptou* (เม อปุตู) ซึ่งแปลว่า “อย่าแต่ต้องเรา” แต่ที่ถูกต้องจะเป็น *Me ptoou* (เม ฟโตอู) ซึ่งแปลว่า “อย่ากลัว เรายังไม่กลับไปหาพระบิดา แต่ยังอยู่กับท่านอีกระยะหนึ่ง” ความผิดพลาดถือกำเนิดจากการคัดลอกต้นฉบับผิด ไม่มีคำอธิบายใดได้รับการยอมรับอย่างเป็นทางการ แต่ดูเหมือนแนวทางที่สองจะให้ความหมายได้ดีที่สุด ไม่ว่าข้อเท็จจริงจะเป็นเช่นใดก็ตาม พระเยซูเจ้าทรงส่งมารีย์กลับไปบอกข่าวดีแก่บรรดาศิษย์เรื่องที่พระองค์ตรัสถึงบ่อย ๆ นั่นคือ **พระองค์กำลังจะกลับไปหาพระบิดา**

นอกจากข่าวดีของพระเยซูเจ้าแล้ว มารีย์ยังมีข่าวดีของนางเองไปบอกบรรดาศิษย์ด้วย นั่นคือ **“ฉันได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว”** คริสตชนทุกคนจึงควรจะพูดแบบมารีย์ให้ได้... **“ฉันได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว”** เพราะการเป็นคริสตชน

- ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความรู้เรื่องพระเยซูเจ้า แต่เป็นการ **“รู้จักพระองค์”**
- ไม่ใช่การถกเถียงเรื่องเกี่ยวกับพระองค์ แต่เป็น **“การพบปะพระองค์”**
- และเป็นความแน่ใจด้วยประสบการณ์ของเราเองว่า **“พระองค์คือพระเจ้าผู้ทรงชีวิต”** และ **“ฉันได้พบพระองค์แล้ว”**

%%%%%%%%%

การเดินทางไปหมู่บ้านเอมมาอูส

ข่าวดี ลก 24:13-35

¹³วันนั้น ศิษย์สองคนกำลังเดินทางไปยังหมู่บ้านเอมมาอูส ซึ่งอยู่ห่างจากกรุงเยรูซาเล็มประมาณ 11 กิโลเมตร ¹⁴ทั้งสองคนสนทนากันถึงเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้น ¹⁵ขณะที่กำลังสนทนาและถกเถียงกันอยู่นั้น พระเยซูเจ้าเสด็จเข้ามาร่วมเดินทางด้วย ¹⁶แต่เขาจำพระองค์ไม่ได้เหมือนดวงตาถูกปิดบัง ¹⁷พระองค์ตรัสถามว่า ‘ท่านสนทนากันเรื่องอะไรตามทาง ทั้งสองคนก็หยุดเดิน ไขหน้าเส้ร่าหมอง ¹⁸ศิษย์ที่ชื่อเคลโอปีสถามว่า ‘ท่านเป็นเพียงคนเดียวในกรุงเยรูซาเล็มหรือที่ไม่รู้เรื่องราวที่เกิดขึ้นที่นั่นเมื่อสองสามวันมานี้’ ¹⁹พระองค์ตรัสถามว่า ‘เรื่องอะไรกัน’ เขาตอบว่า ‘ก็เรื่องพระเยซู ชาวนาซาเร็ธประกาศทรงอำนาจในกิจการและคำพูดเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าและต่อหน้าประชาชนทั้งปวง ²⁰บรรดาหัวหน้าสมณะและผู้นำของเรามอบพระองค์ให้ต้องโทษประหารชีวิต และตรึงพระองค์บนไม้กางเขน ²¹เราเคยหวังไว้ว่าพระองค์จะทรงปลดปล่อยอิสราเอลให้เป็นอิสระ แต่นี่เป็นวันที่สามแล้วตั้งแต่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้น ²²สตรีบางคนในกลุ่มของเราทำให้เราประหลาดใจอย่างยิ่ง เขาไปที่พระคูหาตั้งแต่เช้ามืด ²³เมื่อไม่พบพระศพ เขากลับมาได้ว่าได้เห็นนิมิตของทูตสวรรค์ซึ่งพูดว่า ‘พระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่’ ²⁴บางคนในกลุ่มของเราไปที่พระคูหา และพบทุกอย่างดังที่บรรดาสตรีเล่าให้ฟัง แต่ไม่เห็นพระองค์’ ²⁵พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า ‘เจ้าคนเขลาเอ๋ย ใจของเจ้าช่างแข็งซ้าที่จะเชื่อข้อความที่บรรดาประกาศกกล่าวไว้’ ²⁶พระคริสตเจ้าจำเป็นต้องทนทรมานเช่นนี้เพื่อจะเข้าไปรับพระสิริรุ่งโรจน์ของพระองค์มิใช่หรือ’ ²⁷แล้วพระองค์ทรงอธิบายพระคัมภีร์ทุกข้อที่กล่าวถึงพระองค์ให้เขาฟัง โดยเริ่มตั้งแต่โมเสสจนถึงบรรดาประกาศก ²⁸เมื่อพระองค์ทรงพระดำเนินพร้อมกับศิษย์ทั้งสองคนใกล้จะถึงหมู่บ้านที่เขาตั้งใจจะไป พระองค์ทรงทำท่าว่าจะทรงพระดำเนินเลยไป ²⁹แต่เขาทั้งสองรีบวิ่งหาพระองค์ว่า ‘จงพักอยู่กับพวกเราเถิด เพราะใกล้ค่ำและวันก็ล่วงไปมากแล้ว’ พระองค์จึงเสด็จเข้าไปพักกับเขา ³⁰ขณะที่ประทับที่โต๊ะกับเขา พระองค์ทรงหยิบขนมปัง ทรงถวายพระพร ทรงบิขนมปังและยื่นให้เขา ³¹เขาก็ตาสว่างและจำพระองค์ได้ แต่พระองค์หายไปจากสายตาของเขา ³²ศิษย์ทั้งสองจึงพูดกันว่า ‘ใจของเราไม่ได้เร้าร้อนเป็นไฟอยู่ภายในหรือเมื่อพระองค์ตรัสกับเราขณะเดินทาง และอธิบายพระคัมภีร์ให้เราฟัง’ ³³เขาทั้งสองคนจึงรีบออกเดินทางกลับไปกรุงเยรูซาเล็มในเวลานั้น พบบรรดาอัครสาวกสิบเอ็ดคนกำลังชุมนุมกันอยู่กับศิษย์อื่น ๆ ³⁴เขาเหล่านั้นบอกว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกลับคืนพระชนมชีพแล้วจริง ๆ และทรงสำแดงพระองค์แก่ซีโมน’ ³⁵ศิษย์ทั้งสองคนจึงเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นตามทางและเล่าว่าตนจำพระองค์ได้เมื่อทรงบิขนมปัง

พระวรสารวันนี้ให้ข้อคิดแก่เราหลายประการ

1. **ศิษย์ทั้งสองคนกำลังมุ่งหน้าสู่อาทิตย์อัสดง** หมู่บ้านเอมมาอูสอยู่ห่างจากกรุงเยรูซาเล็มไปทางทิศตะวันตกประมาณ 11 กิโลเมตร การเดินทางสู่ทิวทัศน์ที่ดวงอาทิตย์กำลังตกทำให้แสงอาทิตย์ยอนตา และคงทำให้ตาของพวกเขาพร่ามัวจนจำพระเยซูเจ้าไม่ได้ แต่ไม่ว่าสาเหตุแท้จริงที่ทำให้พวกเขาจำพระองค์ไม่ได้จะเป็นเช่นใด สิ่งที่แน่นอนคือ คริสตชนไม่ใช่ผู้ที่เดินหน้าสู่อาทิตย์อัสดง ซึ่งมีความมืดมิดแห่งรัตติกาลรออยู่เบื้องหน้า แต่เป็น **ผู้ที่เดินหน้าสู่อรุณทิว** อันมีแสงทองแห่งรุ่งอรุณรออยู่ คู่เคียงกับชาวอิสราเอลที่อพยพออกจากอียิปต์มุ่งหน้าสู่ทิศตะวันออกซึ่งมีแผ่นดินแห่งพระสัญญาอยู่ (กฉว 21:11)

ความผิดหวังและเศร้าโศกเสียใจทำให้ศิษย์ทั้งสองคนลืมนึกถึงความจริงข้อนี้ และพลาดโอกาสที่จะจำพระองค์ได้ หากเรายังยึดติดอยู่กับความโศกเศร้าผิดหวังเช่นเดียวกับศิษย์ทั้งสองคน ชีวิตของเราคงจมอยู่ในความมืดมิดแห่งรัตติกาลและยากที่จะพบพระองค์ ตรงกันข้าม หากเราเชื่อมั่นว่าพระองค์ทรงกลับคืนพระชนมชีพ และพร้อมจะช่วยให้เรามีชีวิตเหมือนพระองค์ เรากำลังมุ่งหน้าสู่แสงทองแห่งรุ่งอรุณ

2. **พระเยซูเจ้าทรงทำให้ทุกสิ่งมีความหมาย** คำพูดของศิษย์ทั้งสองคนที่ว่า “เราเคยหวังไว้ว่าพระองค์จะทรงปลดปล่อยอิสราเอลให้เป็นอิสระ แต่นี่เป็นวันที่สามแล้วตั้งแต่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้น” (ลก 24:21) ย่อมบ่งบอกถึงความงุนงงและเสียใจที่บัดนี้ความใฝ่ฝันของพวกเขาได้แตกสลายเป็นเสี่ยง ๆ จนไม่เหลือชิ้นดีแล้ว ความหวังของพวกเขาได้ตายและถูกฝังไปเรียบร้อยแล้ว ! แต่เมื่อพระเยซูเจ้าเสด็จมาหาและอธิบายพระคัมภีร์ให้พวกเขาฟัง สถานการณ์เริ่มเปลี่ยนไปจนพวกเขาเองก็รู้สึก “ใจของเราไม่ได้เร่าร้อนเป็นไฟอยู่ภายในหรือเมื่อพระองค์ตรัสกับเราขณะเดินทาง และอธิบายพระคัมภีร์ให้เราฟัง” (ลก 24:32) จิตใจของพวกเขากลับมาเร่าร้อนเป็นไฟ ความหมายของชีวิตเริ่มชัดเจนขึ้น สิ่งที่เคยเป็นความมืดมิด บัดนี้กลายเป็นความสว่างสดใส

ชายหนุ่มคนหนึ่งบอกหญิงสาวที่เขาตกหลุมรักว่า “ผมไม่เคยรู้เลยว่าชีวิตมีความหมายอย่างไรจนกระทั่งได้มองเห็นมันในดวงตาของคุณ” เช่นเดียวกัน พระเยซูเจ้าทรงเป็นดวง “ดวงตา” ที่ให้ความหมายแก่ชีวิตแม้ในยามที่เราต้องเผชิญกับมรสุมหนักหน่วงที่สุดก็ตาม ขออย่าว่า เราสามารถเรียนรู้ความหมายของชีวิตได้ก็ในองค์พระเยซูเจ้า และในพระองค์แต่เพียงผู้เดียว !

3. **พระเยซูเจ้าทรงเคารพศักดิ์ศรีของมนุษย์** ของขวัญยิ่งใหญ่ที่สุดและในเวลาเดียวกันก็อันตรายที่สุด ที่พระเจ้าทรงโปรดประทานแก่เราทุกคนคือ “**อำนาจใจ**” หรือ “**น้ำใจอิสระ**” “เมื่อทรงพระดำเนินพร้อมกับศิษย์ทั้งสองคน ใกล้จะถึงหมู่บ้านเอมมาอูส พระองค์ทำท่าว่าจะทรงพระดำเนินเลยไป” (ลก 24:28) เพราะไม่ทรงประสงค์จะกดดันหรือบีบบังคับผู้ใดให้ต้อนรับพระองค์ ต่อเมื่อ “ทั้งสองรีบเฝ้าพระองค์ว่า ‘จงพักอยู่กับพวกเราเถิด เพราะใกล้ค่ำและวันก็ล่วงไปมากแล้ว’ พระองค์จึงเสด็จเข้าไปพักกับเขา” (ลก 24:29) ด้วย “สติปัญญา” และ “อำนาจใจ” ซึ่งพระเจ้าทรงโปรดประทานแก่เรา เราสามารถตัดสินใจเลือกเชิญพระองค์เข้ามาในชีวิตของเราหรือจะปล่อยพระองค์เสด็จผ่านไปก็ได้

4. **พระเยซูเจ้าทรงพร้อมเป็นแขกของทุกบ้าน** ลูกาเล่าว่า “ขณะประทับที่โต๊ะกับเขา พระองค์ทรงหยิบขนมปัง ทรงถวายพระพร ทรงบิขนมปังและยื่นให้เขา เขาก็ตาสว่างและจำพระองค์ได้” (ลก 24:30-31) ศิษย์ทั้งสองคนจำพระองค์ได้เมื่อทรงบิขนมปัง บางคนอธิบายว่าขนมปังที่พระองค์ทรงบิและยื่นให้พวกเขาคือ *ศีลมหาสนิท* แต่ข้อเท็จจริงคือศิษย์ทั้งสองคนไม่ได้ร่วมงานเลี้ยงอาหารค่ำมื้อสุดท้าย จึงไม่น่าจะมีความทรงจำเรื่องการหยิบขนมปัง การถวายพระพร และการบิขนมปัง ซึ่งเกี่ยวข้องกับศีลมหาสนิทแต่อย่างใด

บางคนจึงอธิบายว่าศิษย์ทั้งสองคนอาจอยู่ในเหตุการณ์ที่พระองค์ทรงทวียนขนมปังเลี้ยงประชาชนห้าพันคน (มธ 14:13-21; มก 6:30-44; ลก 9:10-17; ยน 6:1-15) เมื่อเห็นพระองค์ทรงบิขนมปังในบ้านของเขา พวกเขาจึงจำพระหัตถ์ที่เคยหยิบยื่นขนมปังให้พวกเขาได้ หากคำอธิบายนี้เป็นจริงก็ย่อมเท่ากับว่า การถวายพระพรและบิขนมปังของพระเยซูเจ้าเกิดขึ้นได้ระหว่างอาหารค่ำธรรมดาๆ ในบ้านของศิษย์ทั้งสองคน หมายความว่า พระเยซูเจ้าไม่เพียงประทับอยู่กับเราในศีลมหาสนิทเท่านั้น แต่ทรงพร้อมจะประทับอยู่กับเราภายในบ้านของเราเอง หรืออีกนัยหนึ่งคือ พระองค์ไม่ได้เป็นเพียง **“เจ้าภาพ”** ที่ประทับรอเราอยู่ในตู้ศีลเพื่อประทานอาหารฝ่ายวิญญาณแก่เราเท่านั้น แต่ทรงพร้อมจะเป็น **“แขกรับเชิญ”** ภายในบ้านของเราทุกคนด้วย หากเรา **“เชิญ”** พระองค์เข้ามาในบ้านของเรา เราสามารถเป็นหนึ่งในเดียวกับพระองค์ได้ทุกแห่งและทุกเวลา

5. **ข่าวดีต้องแบ่งปัน** เมื่อจำพระเยซูเจ้าได้ ด้วยความตื่นเต็นยินดี “เขาทั้งสองคนรีบออกเดินทางกลับไปกรุงเยรูซาเล็มในเวลาสั้น” (ลก 24:33) การเดินทาง 11 กิโลเมตรกลับไปกรุงเยรูซาเล็มในยามค่ำคืนไม่ใช่เรื่องง่าย แต่พวกเขาไม่อาจทนรอเก็บข่าวดีเรื่องพระเยซูเจ้าทรงกลับคืนพระชนมชีพไว้กับตัวจนถึงรุ่งเช้าได้ จึงรีบเร่งออกเดินทางเพื่อไป **“แบ่งปัน”** กับบรรดาอัครสาวกและศิษย์คนอื่น ๆ เขาทั้งสองคนตระหนักดีว่าความยินดีของพวกเขาจะยังไม่เต็มเปี่ยมจนกว่าจะได้แบ่งปันข่าวดีแก่ผู้อื่น !เช่นเดียวกัน เราคริสตชนจะถือว่าได้รับข่าวดีอย่างเต็มเปี่ยม ก็ต่อเมื่อเราได้แบ่งปันข่าวดีกับผู้อื่นแล้วเท่านั้น

6. **คริสตชนคือผู้มีประสบการณ์เกี่ยวกับพระเยซูเจ้าร่วมกัน** เมื่อศิษย์ทั้งสองคนมาถึงกรุงเยรูซาเล็มก็พบว่าอัครสาวกและศิษย์คนอื่น ๆ กำลังแบ่งปันประสบการณ์ของพวกเขาเช่นกันว่า **“องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกลับคืนพระชนมชีพแล้วจริง ๆ และทรงสำแดงพระองค์แก่ซีโมน”** (ลก 24:34) นี่คือการยิ่งใหญ่ของคริสตชนที่แต่ละคนมีมิตรภาพแนบแน่นจนเป็นพี่น้องกัน เพราะต่างก็มีประสบการณ์และความทรงจำเกี่ยวกับพระเยซูเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพพร้อมกัน สมดังคำกล่าวที่ว่า มิตรภาพเริ่มต้นเมื่อเรามีความทรงจำร่วมกัน เมื่อใดก็ตามที่เราถามซึ่งกันและกันว่า **“คุณจำเรื่องนี้ได้ไหม ?”** เมื่อนั้นมิตรภาพได้ก่อตัวขึ้นแล้ว เพราะฉะนั้น หากเรายังไม่มีการประสบการณ์หรือความทรงจำดี ๆ เกี่ยวกับพระเยซูเจ้าที่ทรงมีต่อชีวิตของเรา บางทีเราอาจยังไม่ใช่คริสตชนเต็มตัวกระมัง ?

7. **พระเยซูเจ้าสามารถประทานสถานภาพชีวิตใหม่ให้แก่เรา** สิ่งที่บรรดาศิษย์ในกรุงเยรูซาเล็มแบ่งปันกันคือ **“องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกลับคืนพระชนมชีพแล้วจริง ๆ และทรงสำแดงพระองค์แก่ซีโมน”** (ลก 24:34)

ช่างนำยินดีสักเพียงใดที่พระเยซูเจ้าทรงปรากฏพระองค์แก่ซีโมน เปโตร ซึ่งพึงจะปฏิเสธพระองค์ถึงสามครั้งสามคราด้วยกัน นี่คือความยิ่งใหญ่สุดยอดของพระเยซูเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพ ที่ทรงสามารถคืนสถานภาพ “ความน่าเคารพนับถือ” ให้แก่เปโตรผู้เป็นทุกข์กลับใจ

และวันนี้ พระองค์ทรงพร้อมจะทำให้ชีวิตของเรามีความหมายและน่าเคารพนับถืออีกครั้ง หากเราเป็นทุกข์กลับใจ

%%%%%%%%%